

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M. T.**
státní příslušnost Tunisko
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51
Vyšní Lhoty 234

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie
Moravskoslezského kraje**
sídlem 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava, 30. dubna 1682/24
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2025 č. j. KRPT-305513-56/ČJ-2024-070022, ve věci zajištění

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž byla podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 326/1999 Sb.), prodloužena doba zajištění za účelem správního vyhoštění, stanovená rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odborem cizinecké

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

policie, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 7. 12. 2024 pod č. j. KRPT-305513-22/ČJ-2024-070022, o 60 dnů.

2. Žalobce namítal, že v napadeném rozhodnutí absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy vedoucí žalovaného k závěru, že nebude s příslušným orgánem veřejné moci spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří správní rozhodnutí o vyhoštění. Nadto dle žalobce žalovaný ani neplní svoji povinnost po celou dobu zajištění cizince zkoumat, zda důvody zajištění trvají podle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců a naprosto rezignuje na svoji povinnost opatřovat nové podklady pro rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění. Namísto toho vychází pouze z podkladového materiálu, na němž založil své první rozhodnutí o prodloužení zajištění. Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že ke dni jeho vydání neexistuje reakce Velvyslanectví Turecka (pozn. soudu žalobce měl na mysli patrně Velvyslanectví Tuniska) a vystavení náhradního cestovního dokladu. Z rozhodnutí žalovaného vůbec nevyplývá, na základě čeho se žalovaný domnívá, že k vystavení náhradního cestovního dokladu, k nějaké reakci příslušného velvyslanectví a následné realizaci jeho vyhoštění dojde během lhůty prodlouženého zajištění. Z rozhodnutí žalovaného není zřejmé, jaké úvahy jej dovedly k závěru, že vyhoštění bude možné realizovat právě ve lhůtě 60 dnů. Zdůvodnění doby prodloužení zajištění není dostatečně určité. Tato doba se váže především na spolupráci s tuniským velvyslanectvím a prodloužení doby zajištění o 60 dnů neodpovídá činností, které je třeba vykonat po vystavení náhradního cestovního dokladu před vyhoštěním. Hodnocení, zda je předpoklad vyhoštění reálný, se nezakládá na jistotě, ale na pravděpodobnosti. Stačí tedy, že reálný předpoklad vyhoštění pravděpodobně absentuje a v zajištění cizince nelze pokračovat. To je i jeho případ. Žalovaný měl místo zajištění použít, zejména s ohledem k aktuální délce trvání zajištění, některé z tzv. zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123 b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, přičemž možnosti uložení takové alternativy žalovaný posoudil zcela nedostatečně. Dle žalobce nelze připustit paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců, kdy příkladem takového přístupu je právě napadené rozhodnutí, dle něhož je důvodem k zajištění fakticky pouze již to, že se nacházel na území České republiky nelegálně. Zajištění cizince nesmí být svévolné a jestliže délka každého jednotlivého zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovému cíli, pak pokud by v době vydání rozhodnutí o zajištění či jeho prodloužení bylo pravděpodobné, že jeho účel nepůjde naplnit ve stanovené době zajištění, pak by takové rozhodnutí odporovalo zákonu. Ke sledovanému účelu zajištění se úzce váže i přípustná délka jeho trvání. Zajištění cizince za účelem správního vyhoštění lze pokaždé prodlužovat až na maximální dobu zajištění pouze s odkazem na to, že trvají obavy, že by mohl mařit správní vyhoštění. Je také nezbytné, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností v odůvodnění rozhodnutí vyhodnotil, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nutné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby a upřesnil svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů. Ačkoli žalovaný prodloužení doby zajištění zdůvodnil, je odůvodnění šablonovité a vůbec z něj není patrné, zda žalovaný zohlednil jeho konkrétní situaci. Napadené rozhodnutí je ve vztahu ke stanovení doby prodloužení zajištění nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
3. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 172 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, bez jednání, neboť žalobce ve lhůtě do 5 dnů od podání žaloby nenavrhл konání ústního jednání. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

4. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 5. 3. 2025 č. j. KRPT-305513-56/ČJ-2024-070022 žalovaný podle ust. § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., prodloužil dobu zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění stanovenou rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odborem cizinecké policie, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 7. 12. 2024 pod č. j. KRPT-305513-22/ČJ-2024-070022, o 60 dnů. Co se týká skutkových zjištění, z nichž žalovaný vycházel, a jak jsou tato uvedena v napadeném rozhodnutí, soud na ně v podrobnostech odkazuje, neboť zcela korespondují s obsahem spisu a jsou správná.
5. Ze správního spisu se podává, že 8. 12. 2024 pod č. j. KRPT-1305513-40/ČJ-2024-070022 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4, 9, a to v délce 5 let. Uvedené rozhodnutí žalobce napadl odvoláním. Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 22. 1. 2025 č. j. CPR-1393-3/ČJ-2025-930310-V235, které nabylo právní moci 28. 1. 2025, bylo odvolání zamítnuto a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Rozhodnutím č. j. KRPT-305513-22/ČJ-2024-070022 byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., za účelem správního vyhoštění a doba zajištění byla stanovena na 90 dnů. Rozsudkem Okresního soudu Brno – venkov č. j. 3 T 18/2022 ze dne 1. 3. 2022, které nabylo právní moci 19. 5. 2022 byl žalobce uznán vinným z přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázán dle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku a byl mu nařízen výkon trestu vyhoštění na dobu 4 let. Žalobce byl zařazen do evidence nežádoucích osob v období od 20. 5. 2022 do 20. 5. 2026. 7. 12. 2024 provedla hlídka Policie ČR na adrese F. – M., M. M. X kontrolu ve vztahu k osobě žalobce, přičemž v dostupných informačních systémech Policie ČR bylo zjištěno, že žalobce prochází evidencí nežádoucích osob a má platný trest vyhoštění z území České republiky. Na základě těchto skutečností byl žalobce 7. 12. 2024 v 7:40 hodin zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. 7. 12. 2024 byl s žalobcem sepsán protokol o podání vysvětlení, a to za přítomnosti tlumočníka do jazyka arabského. Žalobce kromě jiného uvedl, že mu v lednu roku 2017 bylo uloženo správní vyhoštění a následně byl zajištěn a umístěn do Záchytného zařízení pro cizince, a to nejprve v Balkové a následně ve Vyšních Lhotách. Zde zažádal o udělení mezinárodní ochrany. Byl mu vydán průkaz žadatele o azyl a probíhalo řízení o udělení azylu. Následně byl propuštěn ze záchytného zařízení. Žádost o udělení mezinárodní ochrany mu byla zamítnuta. Proti rozhodnutí podal žalobu prostřednictvím svého zástupce, o řízení se však aktivně nezajímal. Co se týká předmětného rozsudku Okresního soudu Brno – venkov č. j. 3 T 18/2022 ze dne 1. 3. 2022, jímž byl uznán vinným z přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázán a byl mu nařízen výkon trestu vyhoštění na dobu 4 let, podal proti němu odvolání, ovšem o výsledek odvolacích řízení se aktivně nezajímal, poštu nepřebíral a své právní zástupce nekontaktoval. Ke svému osobnímu stavu sdělil, že je svobodný, bezdětný. V České republice nemá žádný majetek, nežijí zde ani jeho příbuzní, ani osoba, o níž by se musel starat, nemá žádnou vyživovací povinnost. Na území České republiky přicestoval v lednu 2017 a s výjimkou roku a půl, kdy pobýval ve Francii, se zde zdržuje do současné doby. Na dotaz, zda mu je známa nějaká překážka nebo důvod, který by mu znemožňoval vycestování, odpověděl, že mu nic při návratu do Tunise nehrozí. V podrobnostech soud dále odkazuje na zjištění z výpovědi žalobce, jak jsou tato uvedena v napadeném rozhodnutí na str. 2 – 3, neboť korespondují s obsahem správního spisu a jsou správná.
6. Dne 4. 3. 2025 ředitelství služby cizinecké policie sdělilo, že veškeré dokumenty týkající se žádosti o ověření totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu pro žalobce byly ze

strany ředitelství služby cizinecké policie zaslány na Velvyslanectví Tuniské republiky v Praze. Do současné doby z Velvyslanectví Tuniska ŘSCP neobdrželo ve věci ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu pro cizince žádnou odpověď. 3. 3. 2024 bylo Velvyslanectví Tuniska dotázáno na stav ověřování totožnosti. Do dne vydání napadeného rozhodnutí nebyla v dané věci doručena na ŘSCP z Velvyslanectví Tuniska žádná odpověď. ŘSCP dále sdělilo, že v předchozích případech ověřování totožnosti státních příslušníků Tuniské republiky byla s Velvyslanectvím Tuniska velmi dobrá spolupráce, kdy byl v mnoha případech vydán náhradní cestovní doklad a byla provedena realizace správního vyhoštění. V rámci úřední činnosti je ŘSCP známo, že Velvyslanectví Tuniska spolupracuje a ověřuje totožnost, a proto nelze předjímat neověření totožnosti cizince. Lhůta pro odpověď ze strany Velvyslanectví Tuniska k ověřování totožnosti státních příslušníků Tuniska je obvykle minimálně 2 – 3 měsíce, v některých případech však může být lhůta na odpověď ještě delší. Po ověření totožnosti, jelikož žalobce odmítá dobrovolný návrat, budou následovat další časově náročné úkony. Po vystavení náhradního cestovního dokladu bude ŘSCP zajišťovat letenky pro cizince a policejní doprovod, žádat Velvyslanectví Tuniska v ČR a Velvyslanectví ČR v Tunisu o součinnost pro eskortující policisty. Dále je potřeba zažádat o povolení k tranzitu a zajistit ubytování pro eskortu. Z důvodu logistického zabezpečení a nutnosti spolupráce na diplomatické úrovni může zajištění uvedených náležitostí potřebných k realizaci správního vyhoštění trvat až dalších 40 dnů. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem i přes veškeré snahy ŘSCP nebude možné zajistit náhradní cestovní doklad pro cizince a provést realizaci jeho správního vyhoštění do země původu ve stávající lhůtě pro zajištění, tj. do 6. 3. 2024, nicméně je reálný předpoklad realizace vyhoštění v době prodloužení doby zajištění.

7. Podle ustanovení § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
8. Podle ustanovení § 125 odst. 1 téhož zákona, doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi, nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.
9. Krajský soud dospěl k závěru, že postup správního orgánu nelze shledat nezákonným. V případě prvně uložené doby zajištění vycházel správní orgán z rozhodovací praxe, kdy předpokládal běžný průběh realizace vyhoštění včetně nutnosti ověřit totožnost žalobce, zajistit cestovní doklad obstarat letenky nebo vyjednat průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie a nutnost zajistit policejní eskortu přes dotčený stát, komunikovat s Velvyslanectvím Tuniska. Je nutno zdůraznit, že žalovaný je oprávněn délkou dobu zajištění prodloužit, a to i opakovaně, jak se uvádí v citovaném § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný v případě zajištění žalobce na dobu 90 dnů předpokládal standardní průběh řízení a učinil příslušné kroky ke zjišťování totožnosti cizince a vystavení náhradního cestovního dokladu. Do dne vydání napadeného rozhodnutí odpověď doručena nebyla. Za tohoto stavu soud souhlasí s žalovaným, že nebyl do dne vydání napadeného rozhodnutí oprávněn

realizovat správní vyhoštění žalobce z území České republiky vzhledem k tomu, že cizinec stále nedisponuje platným cestovním dokladem a s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, jak je výše uvedeno, prodloužil lhůtu trvání zajištění o 60 dnů, kterážto lhůta je dle názoru soudu zcela přiměřená a respektuje ustanovení § 125 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. V napadeném rozhodnutí se žalovaný rovněž zabýval možností aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince. Žalovaný ve svém rozhodnutí zdůraznil, že žalobce v době kontroly nedisponoval platným cestovním dokladem, nerespektoval rozsudek soudu o vyhoštění z území České republiky a svého protiprávního jednání si byl vědom. Chování žalobce neskýtá žádnou záruku pro správní orgán, že bude plnit případné povinnosti správním orgánem v budoucnu uložené, vlastním jednáním zapříčinil stav nedůvěryhodnosti své osoby, a to až do té míry, že i soud ve shodě se správním orgánem je přesvědčen, že by dobrovolně nevystoupil ze země schengenského prostoru, pokud by nebyl zajištěn za účelem správního vyhoštění. Mírnější donucovací opatření by nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona č. 326/1999 Sb., jsou z hlediska jednání cizince nedostačující. Soud zastává názor, že za popsaného skutkového stavu prodloužení zajištění provedené žalovaným s ohledem na výše uvedené, nevybočilo z mezí zákonnosti a bylo přiměřené. Uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by v tomto případě bylo neúčelné. Soud sdílí názor žalovaného, že žalobce svým chováním, nerespektováním rozsudku Okresního soudu Brno – venkov, jímž mu byl nařízen výkon trestu vyhoštění na dobu 4 let a je v evidenci nežádoucích osob od 20. 5. 2022 do 20. 5. 2026, dal jednoznačně najevo, že platné právní předpisy a uložené mu povinnosti nehodlá dodržovat.

10. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je zcela v souladu se zákonem, je přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
11. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 03.04.2025

Mgr. Jarmila Úředníčková

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

samosoudkyně